

בנה הקט, וכדורי משמר הגבול ארבע שנים בגבול שתי מדינות

נכנס בשיחה עם האלמוני. היה זה פרגי. הוא סיפר לקיבוץ ניק שהוא נרדף על-ידי הישראלים והירדנים כאחד. כשהבחין בחשד המבצבץ בעיני החקלאי, מיהר להזהיר אותו: "ארצח איתך אם תמסור אותי למשטרה. יש איתי עוד שלושה אנשים. אשיג אותך גם בקיבוץ!" למרות האזהרה החד-משמעית, לא מנע פרגי מהחקלאי ללכת. הלה רץ לקיבוץ כדי לטלפן למשטרה, ניתקל בדרכו בפטרול של משמר הגבול והוזרו לזות להם על מה שראה. הפטרול מיהר להקיף את הפרנס, גילה את פרגי שהסתר על אחד העצים. כשהתקרב אליו אחד מאנשי המשמר, וינק השודר על ראשו עם גרזן ביד, באותו רגע נורה לעברו צרור כדורי עז מתת מקלעו של איש המשמר. הצרור פילח את חזהו ואת בטנו. הוא נהרג במקום. בעוד מקום נשמו אותו יום לרחחה — מעבר לגבול, בירדן. לאחר שהועברה הידיעה שנהרג, אמר סמל במשמר הלאומי הירדני: "ואללה, הם אריות, הישראלים האלה...". גם הערבים הגרים בכפרים שעל הגבול לא הסתירו את שמחתם. "הוא היה לא נורמאלי והביא על ראש כולנו רק צרות. מקומו בגיהנום וטוב ששלחו אותו לשם." אמר אחד מנכבדי הכפר הערבי גילגיליה, מחמד עלי אבו חיגיליה.

★★★
תעלומה אחרי המוות
אמר השבוע בעלה של מרים, שהותקה יומיים לפני שחוסל השודר פרגי, וזאידה: "חיסלו אותו כמו שצריך היה לעשת כבר מזמן. אני רק מצטער שהוא לא נפל לי בידיים. הייתי יודע איך לספל בו". מהי האמת המתגלגלת מאחורי שרשרת ספורי האונס?

הענק השחור אנס את האם לעיני שמו קץ לרוח הרפאים שחייחה

פושע מפוזן הדר לבית, אנס אשה ואיים לרצוח את ילדה הפעוט לנגד עיניה. איש לא שמע על כך, כי המשטרה עצמה דאגה לשקט. "לא רצינו לעורר בהלה", היה הסבר הרשמי. בהלה מפני מי? תושבי תל-אביב ורוב קוראי העיתונות במדינה, לא שמעו עליו מאומה — עד לרגע שהומת ביריות המשטרה. אולם לאורך גבול המשולש, בחריסר ישובי-עולים ומשקים, היה פרגי מחמוד וזאידה דמות ידועה. שמו בלבד העביר צמרמורת בגו של הגבר הקשוח ביותר. וזאידה (29), הענק השחור, היה רוצח. בירדן ביקשה אותו המשטרה על שלוש רציחות. בישראל היה מבוקש על בריחה מן הכלא ועל חלקו במרד שאטה העקוב-מדם. הוא עבר מצד אחד של הגבול למישנהו בקלות של רוח רפאים. ועם כל מעבר השאיר אחריו עקבות של שור, אימה, חוצפה נועזת ובכי. קורבנו בליל שני שעבר היתה אשה בת 26, חושבת מושב שדה-חמד, לא הרחק מכפר סבא.

★★★
מארב בחוף
רשעה היתה מאוחרת-למדי. מרים קראה ספר במיטתה. בעלה נמצא אותה שעה בשמירה בחוף, ונידמה היה לאשה הצעירה כי היא מוקפת בטחון ושלחה. לרגע קמה ממיטתה, ניגשה למיטת-התינוק בה ישן בנה בן השנה וחצי, וכאשר ראתה כי הוא ישן בנוחיות, כיבתה את האור והתכוננה להירדם. בחוף ארב זואידה. הוא התחבא בין השיחים כבר משעות הלילה המוקדמות. לפי הסימנים שהתגלו לאחר מכן, הסתבר

האונס האחרון

והשוד שיוחסו לפרגי? שמועה עקשנית. הרחחת באיזור השרון, אומרת שבמשך ארבע שנים הסתובבה רוח-הרפאים השחורה, ששמה פרגי וזאידה, על גבול שתי המדינות. ביצעה שלשה מעשי אונס, מעשי שוד ללא ספור ושלושה מעשי רצח בירדן. משך שנים לא שמע איש מתושבי המדינה, מלבד אלו הגרים באיזור המשולש, דבר על שונד-אנס-רוצח זה. גם עתה, לאחר שהעיתונות כולה פירסמה את הידיעה על המעשה המגונה שבוצע בגופה של מרים משדה-חמד, ממשיך בעלה של הנתקפת להכחיש את הענין כ לו. טוען

ונתתי לו לאכול. כל הזמן דברתי אליו בערבית. אחרי שגמר לאכול משך אותי חזרה לחור. הוא לקח את השק שלו ורצה להסתלק דרך החלון. פתאום כשכבר היה כמעט בחוף חזר ואמר לי: "אם תצדקי אני ארצח אותך ואת הילד. אני לא לבד. יש איתי עוד אנשים בחוף". "עניתי לו: טוב. אני לא אצדקי. אחר כך הוא הסתלק. היכיתי כמה דקות עד שהייתי בטוחה שלא יחזור יותר. עטפתי את הילד ויצאתי החוצה דרך החלון, כדי להוציק עורה".

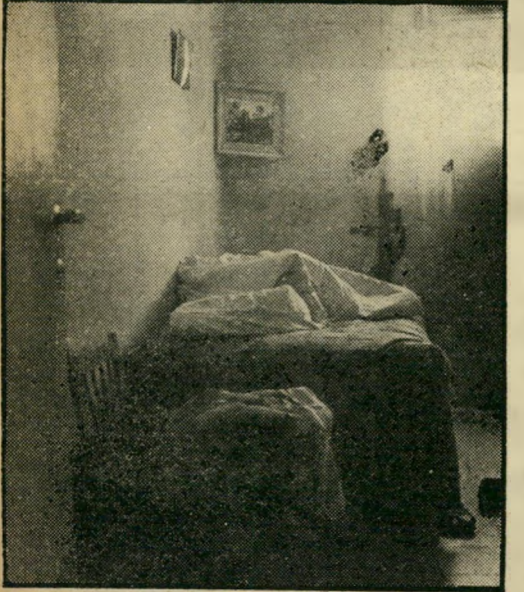
★★★
נאנסה או לא?
מה התרחש באמת כשחזר השודר על עקבותיו, והזהיר את מרים שאם תפצה פה יהרוג איתה ואת הילד? גירסת המשטרה שפורסמה בכל העיתונים הכרויה בפירושי: "מעשה מגונה ביצע בגופה של האשה שהותקה על-ידי השודר". בישובי-העולים ובמשקים שבגבול המשולש הקטן, תמכו כולם בניגרת המשטרה, אמרו שהשודר אנס את האם. מרים עצמה עזבה את המושב מיד אחרי המקרה. בכפרים הסמוכים ידעו לספר שהיא סובלת מהלם, הועברה לבית-חולים לטיפול. בעלה מסר השבוע שהיא החליטה לנוח בבית הוריה בתל-אביב ותחזור למושב תוך כמה ימים. השודר, לאחר שביצע את זממו בביתה של מרים, נעלם בכרדסים הסבוכים של האיזור. אנשי משמר הגבול הפעילו כוחות מוגברים כדי ללכדו — חי או מת. השמועה שאנס אשה לעיני בנה ויצועה את כולם. טבעת החנק סביב הפושע הלכה והתהדקה.

החקיפה בביתה של מרים בוצעה כחצות הלילה של יום שני, ביום שלישי בלילה הגיעה ידיעה מנחה-ימין, הפטרולים מיהרו למקום, מצאו את עקבותיו של השודר שהתפרץ ללול של המושב, נגב ביצים ותרנגולות. הוא עצמו נעלם בחוף הלילה האפל, המשיך להסתובב באופן חופשי בין הישובים שעל הגבול, כשהוא מטיל אימה וסיס על כל מי שממע את שמו. עוד באותו לילה הופיע שוב במושב קפלן, התגלה על-ידי אחד השומרים וזרק, תוך כדי בריחה, את שללו. פטרול של משמר הגבול שהגיע מיד למקום נסל את השייף רקודר שזרק אחריו, וכן כמה בקבוקים של קוניאק. בקבוץ קים נוספים, ריקים כולם, היו על רצפת התנות שפץ. הסתבר שהוא ישב בפנים התנות זמן ממושך, הספיק לאכול ולרוקן שלשה בקבוקים של קוניאק. קיצו הלך והתקרב. אנשי משמר הגבול הנבירו את הפטרולים, הסמו את גבול ישראל-ירדן. הודעה מיוחדת נמסרה על ידי ישראל לכוחות הגבול הירדניים. הם הועמדו במצב הכן למקרה שפרגי ינסה לעבור את הגבול תוך כדי מנוסה. טבעת החנק סביב השודר הלכה והתהדקה משני עברי הגבול. באמאץ משותף ללכוד את הפושע המסוכן נשכחה לזמן מה האיבה בין הירדנים והישראלים. לשני הצדדים היתה: "מתני יתפסו". מתני יתפסו. היה ברור שלא נותר לו זמן רב לחיות. בצהרי יום רביעי הבחין חבר משך יד-אליהו בכושי ענק שהסתובב בפחדים הקיבוץ. חבר המשק, שעסק בהשקאה,

כי ניגש פעם או פעמיים אל התריס המוגף של בית מרים, הציץ פנימה אל החדר המואר. כאשר כבה האור, קרוב לחצות, עזב את מירבצו וניגש לתריס. משיכה אחת — והתריס נקרע ממקומו. הגוף הענק חמק מעל לאדן החלון בקלילות של חיי-בר. הוא ניגש למיטתה, התנפל על כיכר לחם, עבר משם לחדר הסמוך

הבעלוהחולצה כעל האשה שהותקה, מחזיק בידו את החולצה המגואלת בדם אשר נמצאה על גופו של השודר ההרוג. והחל לאסוף חפצים אל תוך שקו. אך זואידה ביקש יותר מחפצים דוממים. הוא ידע שמבוקשו נמצא בחדר הסמוך. "משהו העיר אותי לפתע סיפרה מרים, לאחר מכן: "משהו העיר אותי לפתע פתאום. היה נדמה לי ששמעתי רעש. התרוממתי לראות מה הרעש. השבתי שזה בעלי אולי, שחזר מהעבודה מוקדם. יד כבדה סתמה לי את הפה וקול עבה אמר לי בעברית: אל תעייני לצעוק!" ובהלתי. לא חשבתי כל כך על עצמי, כמו על הילד שישן במיטה. אבל לא יכולתי לווז. הגבר נשכב עלי ולחץ אותי למיטה. וכל הזמן — ידו סתמה לי את הפה. הרגשתי שאני נחנקת, לא יכולתי לנשום או לווז. ואז הוא שאל: "איפה בעלך?" גיסייתי לענות, אבל הוא לא שיתר לי את הפה. הוא תעוץ לצעוק — אשחט אותך, הוזיר אותי. או אה, הורני לי את האיד מהפה אבל המשיך להחזיק אותי צמודה למיטה. דברתי איתו מיד בערבית, אמרתי לו, לא שם בדי.

המיסה והעוץ החדר אליו פרץ השודר. ליד החלון מונח תת-המקלע עזוי של הבעל בשמירה שעה שהשודר התנפל על אשתו. בתוקף שהאשה לא נאנסה. מרים עצמה מסרבת לראות פני איש, ממשככה לשהות לרגע זה בבית-הוריה. בעלה מסר השבוע שהיא עומדת לחזור למושב ושהמקרה שקרה לא ירתיע אותו ואת אשתו מלהשאר במקום. פרט נוסף, בלתי ידוע עד כה: הבית בו מתגוררת המשפחה הותקף על-ידי מסתננים לפני כ-10 שנים. אל החדר נזרקה פצצה. שני המקרים לא הרתיעו את השניים. במקרה הזה, ובהרבה מקרים אחרים, התגלתה התהום המפרידה בין ישראל של תל-אביב-יפו הנוצצת לבין ישובי הספר האפרוריים, המנהלים יום-יום מלחמה עקשנית באיתני טבע וענקים שחורים ואימתניים.